

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ПРАВОСЛАВНИ ПРАЗНИЦИ

ВАЗНЕСЕЊЕ ГОСПОДА НАШЕГ ИСУСА ХРИСТА

Лк. 24:36-53 (зац. 114); Дав. 1:1-12 (зац. 1);

iproшјереј Всеволог Шиљер ПРОПОВЕД НА ВАЗНЕСЕЊЕ ГОСПОДЊЕ

Господ Исус Христос је још на Тајној Вечери говорио ученицима да Он иде к Оцу, да им припреми место. „Боље је за вас да ја одем, јер ако ја не одем, Утешитељ неће доћи к вама; ако ли одем“, доћи ће вам Утешитељ – Дух Свети. Ове речи се нису односиле само на скори растанак који је ученике очекивао на Голготи, у смрти Господа Исуса на Крсту, већ су се такође односиле и на Вазнесење – на последњи растанак. Ове речи тада нису могле да буду схватљиве ученицима и нису их прихватили. Али догодила се смрт, догодило се Васкрсење... Напокон - 40 дана, у току којих је Господ Исус Христос остао на земљи, у овом свету и припремао Своје ученике. У том тајанственом четрдесетодневљу дешавала су се откровења Божија, која су откривала тајне домостроја нашега спасења. На крају, ученици су се успели на Јелеонску гору, већ много боље знајући и схватајући у чему се састоји домострој спасења људскога

рода.

Они су знали да је Господ, Син Божији, који се оваплотио ради тога да би земаљско сјединио небеским. Они су већ схватили и знали да Царство Божије није од овога света, да се оно о чему им је говорио Спаситељ, све што им је обећавао, односило на један други свет – духовни, Божији, на живот у Богу а не у овом свету. Зато Га ученици на Јелеонској гори више нису питали: „Зашто одлазиш од нас, зашто не останеш овде на земљи, у овом свету, коме си обећао Небеско Царство?“

Таква питања постављају људи и данас: „Зашто је отишао из овог света?“ Али таква питања обично постављају људи чија вера није превише дубока. Њима је неизоставно потребно да се овде ослоне на неку силу. Уколико би Христос остао на земљи, тада би та сила, која сведочи о себи (и не само о себи!) била овде. И ауторитет... Божија сила би такође била овде упоредо са њом, у томе царству

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

гледајући у небо, можемо на овом небу видети траг, који је оставило Вазнесење Господа Исуса Христа.

ђи Господе Исусе!“ Нека се и сваки од нас научи да се моли Христу овом истом молитвом,

Треба научити живети за друге. Ако имаш неку невољу, ако си сам и упао си у унију, треба да нађеш човека чија је усамљеност још већа него твоја, коме је још горе него теби и да му помогнеш – и твоја самоћа и унија ће сигурно нестати. Како је рекао свети праведни Јован Кронштатски светом праведном Алексеју Мечеву, када је овај изгубио попадију: „Иди к људима, и помажући им у њиховим невољама, заборавићеш на своју невољу“. Тако је и овде: када човек подели невоље својих ближњих, када помаже другима у њиховим болестима и тугама, онда његова сопствена невоља постаје много мања.

Мислим да осећај самоће настаје када човек не осећа Божију љубав и очекује да је добије од других људи, али људи никада не дају човеку то, што може Бог да му да. А Јеванђеље нам каже: не чините добро онима који вам узвраћају за то, већ чините добро онима који не могу да вам узврате (Мт 5, 44-47). У Јеванђељу се не говори да ће нас други људи волети, оно нас позива да се научимо безинтересној љубави, да се уздигнемо над природним поретком ствари.

iproшјереј Аркадије Шашов

Знамо да је отишао тамо, али и да оданде долази Дух Свети! А доћи ће и Сами Христос у слави – и ово обећање нам је познато... Траг Вазнесења, Христа који одлази та-

очекујући са надом, чекајући његов долазак, живећи овде одухотворени силом Духа Светог, који преображава све земаљско у небеско, па и нас саме у истински род

Трпи и истрпи све! Сваку тугу, свако бремене, увреду, клевету, а највише се плаши очајања. То је најтежи грех.

Постоје два пута. Један је пут самопрекоревана и кротости. Други, самооправдања и жалости. Први је истински пут духовне жалости и покајања, који води спасењу и кротости. Други је пут гордости и самооправдавања. У том случају ти нико не може помоћи – ни моје молитве, ни анђели небески – већ само милост Господња. А, и да то није Господа ради, водило би у пропаст!

Без обзира на искушење или човеков пад, мора се устати, не туговати и почети изнова. Неопходан је труд за трудом. Потребна је невидљива борба. Само мужествена борба бива ованчана. Мора постојати рат, жалост са искреним покајањем и чврстом надом.

јеросхимонах Михаило Друти Валаамски

мо нам и говори о томе да ће Он опет доћи овамо. И Црква првих векова – први хришћани – молили су се непрекидно речима „До-

ожији, о коме је говорио апостол Павле.

„Да, доћи Господе Исусе!“ Амин.

владао би Цар, не би било зла, све би било добро... Али Христово Царство није од овога света. И ево, они се опраштају од Њега на Јелеонској гори – Христос се вазноси.

Шта означава Христово Вазнесење, браћо и сестре? Вазноси се, одлази из овога света у тело, у људском телу, односи га тамо. А где? У свет божански! Вазнесење је више од свега прослављање

узноси и седа са десне стране Оца! Људска природа, људско тело је у недрима Пресвете Троице! Господ је говорио: „Славу коју си Ми дао Оче, Ја сам дао њима – Својим ученицима, Својим следбеницима. Хоћу да и они буду тамо где сам Ја“. А Он је са десне стране Самога Бога Оца! И тамо је са Њиме људска природа, телесна природа.

Ето зашто, када је апостол Па-

Ако си укорио брата, или га осудио, или увредио, изгубио си свој мир. Ако си се погордио или узнео над братом, изгубио си олагодат. Ако је блудна мисао наишла и ниси је одмах одбацио, душа ти је изгубила љубав Божију и смелост у молитви. Ако волиш власт или новац, никад нећеш познати љубав Божију. Ако си извршио своју вољу, побеђен си непријатељем, и униније ће ти доћи у душу. Ако си брата свог омрзао, отпао си од Бога и дух је тобом овладао.

Ако брату учиниш добро, обрешћеш мир савести. Ако се одрекнеш своје воље, отераћеш непријатеље и задобићеш мир душе.

Ако брату опрашташ увреду и волиш непријатеља, добићеш опроштај грехова и Господ ће ти дати да познаш љубав Духа Светог.

Када се будеш сасвим смирио, наћи ћеш савршени мир у Богу.
свешти Силуан АѠонски

људске природе. **Вазнесење – то је сила Христовог Рођења**, која сведочи о нераскидивости земаљског од небеског. Управо ради тога да би сјединио небеско са земаљским, земаљско са небеским, ради тога је Христос и дошао, ради тога се Син Божији и родио, примио нашу људску природу, Человеческое естетство. **Вазнесење – то је сила Христовог Васкрсења**. Зашто? Зато што је васкрсли Христос требао да има силу, да има власт да васкрслу природу, да тело које је васкрсао, узнесе у други, божански свет. Ово је сила Вазнесења. **Вазнесење Христово је, понављам, прослављење људске природе**. И то какво прослављење – природа се

вле био у Атини, када је проповедао на Аеропагу, као што знате, он је говорио о томе да је Христос Бог, а ми, људи, Његов род, род Божански. „Ево Кога вам проповедам“. Зато смо ми Његов род, јер је чак и људско тело, људска природа, тамо, у Богу, вазнесена Господом Исусом Христом. Ето шта су ученици дознали и схватили и ето зашто су се вратили с радостју, иако су се растали са Христом. Коначно? Потпуно? Не, зато што су они чули и друге речи, речи другог Христовог обећања: „Нећу вас оставити сироте!“

Непролазно значење Христовог вазнесења у домостроју нашег спасења и прослављења јуправо се у томе и састоји. Вазнесење отва-

ра пут овамо у овај свет трећој испостаси Свете Троице – Духу Светом. Зашто? Зашто је речено да, „уколико не одем, неће доћи Дух Свети. А уколико одем, доћи ће вам Утешитељ“? Како су ове две реалности повезане? Ово је тајна! И то тајна унутарбожанског живота. Пред овом тајном се губи и вансебује људски ум, не будући у стању да је обухвати, да уђе у њу. Диви јој се... И нека се диви! Ми смо исувише навикли да све тајне бића износимо пред суд свога ума, који, наводно, може све да схвати, о свему да расуђује и свему да нађе место...

Али шта је ум људски? Он веома много доприноси устројењу нашег живота овде на земљи. Али треба да постоје, и заиста постоје,

У давним временима сматрали су да је несрећан онај ко зна све, а не зна Бога. И сматрали су да је срећан онај ко зна Бога, макар и не знао ништа друго. То не значи да су осуђивали образованост, не, просто мудрост Божија није се могла поредити са мудрошћу човека. Јер мудрост Божија даје људима познање више правде и истине. Постојана богобојажљивост, добијена знањем закона Божијих и заповестима Христа на путу Христовом, ограђује човека од заблуда на путу мудрости.

Тако би ми требало да учимо нашу децу сада, васпитајући у њима виши хришћански морал, да би живели, да би ми били живи и да свет не би потонуо у коначно зло. Тако да морамо својим примером и својим радом да васпитамо своју децу. Да живимо према савести, и по правди.

архим. Јован (Крестјанкин)

и друге тајне. Пред њима ум може само да се диви у чуду. Нека се диви! Чињенице и истине Откривења Божијег не износимо на суд ума већ напротив: на суд ономе чему нас учи Откровење и о чему нам говоре чињенице, изложене у Светом Писму. Управо на њихов суд принећемо наш разум, а не

обрнуто! Зато нека се не смућује наш ум, нека не долази ван себе пред овом тајном зависности Христовог одласка из света и Његовог Вазнесења и ниспошиљањем овамо Духа Светог, тим пре што знамо да је Дух Свети био послан ученицима и ушао у овај свет. Ушао је једино због тога да би земаљско учинио небеским, небеско – земаљским, да би освештао и одухотворио овај живот. И ми знамо да Он дела у овоме животу, да одухотворава наш живот, да га освећује и да се заиста земаљско претвара у небеско.

Када човек посматра небо, душа се његова шири, мисли се његове уздижу горе – увис, и он духовним очима види оно што не може да види простим очима. И

он зна, открива се његовој души, а постоји још једно небо, осим овог физичког, које је распростра на нама. Иза њега, иза овог физичког неба постоји још и метафизичко небо, ова друга, духовна, реалност, Божански свет, у који је Христос и отишао.

И ми овога тренутка, стојећи и